

शोकाभावेहेतुमाह निर्ममइति मुक्तबंधनः निर्वासनः स्वस्थः स्वरूपप्रतिष्ठः अव्यपेतः देहाद्यनभिमानेन स्वरूपपादप्रच्युतः भूतानां प्रभवाप्ययौ परंब्रह्म ॥२९॥ लोकं आत्मानं अव्ययं निरपायं ॥३०॥ प्रकृतौ विश्वक
र्ष्या विकारे धर्मा धर्मफलयोः सुखदुःखयोः ममद्वेषारमहंनपश्यामि यश्च ममायते ममेव आचरति पुत्र मित्रादिरात्मीयस्तं च न पश्यामि ॥ ३१ ॥ ऊर्ध्वं स्वर्गं अवाक् पातालं तिर्यक् मर्त्यलोकं न कामये कचित्काले
तत्र हेतुर्न हीति ज्ञेये विज्ञाने कर्म पाठांतरे शर्मवानविद्यते इति न हि किंतु ज्ञाने एव न विद्यते इति योजना विज्ञाने बुद्धौ ज्ञाने चिदात्मनि आत्मनो धर्मा धर्मतत्फलाश्रयत्वाभावाद्दहंन किमपि कामये इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

निर्ममो निरहंकारो निराशीर्मुक्तबंधनः ॥ स्वस्थो व्यपेतः पश्यामि भूतानां प्रभवाप्ययौ ॥ २९ ॥ कृतप्रज्ञस्य दांतस्य वितृष्णस्य निराशिषः ॥ नायासो विद्यते श
क्रपश्यतो लोकमव्ययं ॥ ३० ॥ प्रकृतौ च विकारे च न मे प्रीतिर्न च द्वेषः ॥ द्वेषारं च न पश्यामि यो मामद्य ममायते ॥ ३१ ॥ नोर्ध्वं नावाङ् तिर्यक् न क्वचिच्छुक्रकाम
ये ॥ न हि ज्ञेयेन विज्ञानेन ज्ञानेन कर्मविद्यते ॥ ३२ ॥ शक्र उवाच येनैषालभ्यते प्रज्ञायेन शांतिरवाप्यते ॥ प्रब्रूहितमुपायं मे सम्यक् प्रहाद पृच्छतः ॥ ३३ ॥
प्रहाद उवाच आर्जवेनाप्रमादेन प्रसादेनात्मवत्तया ॥ वृद्धशुश्रूषया शक्रपुरुषोलभते महत् ॥ ३४ ॥ स्वभावाल्लभते प्रज्ञां शांतिमेति स्वभावतः ॥ स्वभावादेव त
त्सर्वं यत्किंचिदनुपश्यसि ॥ ३५ ॥ इत्युक्तो दैत्यपतिना शक्रो विस्मयमागमत् ॥ प्रीतिमांश्च तदाराजंस्तद्वाक्यं प्रत्यपूजयत् ॥ ३६ ॥ स तदाभ्यर्च्य दैत्येन्द्रं त्रैलोक्यपति
रीश्वरः ॥ असुरेन्द्रमुपामंत्र्य जगाम स्वनिवेशनं ॥ ३७ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिः ० मोक्ष ० शक्रप्रहादसंवादो नाम द्वाविंशत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२२ ॥
युधिष्ठिर उवाच यया बुद्ध्या महीपालो भ्रष्टश्रीर्विचरेन्महीं ॥ कालदंडविनिष्पिष्टस्तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १ ॥ भीष्म उवाच अत्राप्युदाहरंती ममिति हा
सं पुरातनं ॥ वासवस्य च संवादं बलैर्वैरोचनस्य च ॥ २ ॥ पितामहमुपागम्य प्रणिपत्य कृतांजलिः ॥ सर्वानेवासुरान् जित्वा बलिं प्रच्छ वासवः ॥ ३ ॥ यस्य स्मद
दतो वित्तं न कदाचन हीयते ॥ तं बलिनाधिगच्छामि ब्रह्मन्नाचक्ष्वमे बलिं ॥ ४ ॥ स वायुर्वरुणश्चैव सरविः स च चंद्रमाः ॥ सोऽग्निस्तपति भूतानि जलं च स भवत्युत
॥ ५ ॥ तं बलिनाधिगच्छामि ब्रह्मन्नाचक्ष्वमे बलिं ॥ स एव त्वत्तमयते स स्म विद्योतते दिशः ॥ ६ ॥

प्रज्ञाज्ञानं शांतिस्तत्फलं ॥ ३३ ॥ प्रसादेन बुद्धेर्नैर्मल्येन आत्मवत्तया जितेन्द्रियतया महत् मोक्षं ॥ ३४ ॥ अनात्मनः कर्तृत्वमुपपाद्योपसंहरति स्वभावादेवेति विद्याविद्यामुक्तिश्च मायिक्येवेत्यर्थः यथोक्तं श्रीम
द्भागवते विद्याविद्ये ममतनू विध्युद्धवशरीरिणां मोक्षबंधकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते इति मम माया विनः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ इति शांतिः ० नै ० भा ० द्वाविंशत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२२ ॥
इन्द्रियनिग्रहोऽहं कर्तृत्वाभिमानत्यागश्च कार्य इत्यध्यायद्वयेनोक्ता संपदां चांचल्यात्तत्वाभिनाशयोर्हर्षशोकौ न कर्तव्या बित्याख्यायिका मुखेनाध्यायत्रयेणाह यया बुद्ध्येत्यादिना कालदंडविनिष्पिष्टो विप
द्रस्तः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ स्ववीर्यस्यापनाय बलिस्तौति यस्येत्यादिना ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥